

gaat Irma naar boven, maakt er haar pakje klaar, kijkt op haar uurwerk, zet zich neer, kijkt zoo maar wat, ziet haar pakje weer na. En zoo altijd maar voort. Nu en dan roept moeder:

„Irma.”

„Ja moeder.”

„Wat doet ge daar?”

„Niets. Mij gereed maken.”

Als zij geantwoord heeft is Rosalie weer voor een poos gerust. Om zes ure stuurt zij de kinderen wandelen. Ze moeten maar eens naar het feest gaan zien, daar staat veel volk, straks komen de fanfaren. Om kwart na zes gaat zij bij J. Peleman, die in zijne herberg voor elk venster wat blijft koekeloeren. Ze staat wat aan den toog te beven en wat aan een tafeltje te beven en dan zegt ze: „Jef, ge moogt ze niet slagen.” Want ze weet hoe Jef slaat. Als ze om half zeven de twee eerste stappen van Irma op het trapje hoort, omhelst ze J. Peleman vlug en moederlijk en smeekt hem nog eens: „Niets doen, niets doen, niets doen.”

Irma zegt: „Dag moeder, dag vader.”

J. Peleman werpt zich zonder één woord op haar. Vlucht zij door de keuken en het waschkotje naar het stalleken, of drijft hij er haar naartoe? Men weet dit in zulke oogenblikken niet. Rosalie zou misschien hulp roepen of halen, indien angst haar niet verlamde; Rosalie zou ze misschien achterna loopen, indien ze niet wist dat aan zulken J. Peleman niets te doen is. Eigenlijk weet Rosalie heelemaal niets. Bloed, verstand, zenuwen, staan stil.

In het stalleken kan Irma niet weg. Beangstigend langzaam grendelt J. Peleman de twee deurkens. Het is hier zoo klein, al maken de drie geiten plaats tegen den muur, dat J. Peleman, eerst met een touw, dan met een stok, slaan kan zonder mikken: het is toch altijd raak. Eerst valt Irma op de knieën en smeekt gedempt om haar behoud. Na de eerste striemen, schiet haar te binnen dat dit de goede oplossing is: door vader doodgeslagen worden, zich niet moeten zelfmoorden, nog eventjes razend lijden tot uitboeting van de zonden. Haar opeengeklemde tanden lossen niet. Maar dan schiet de pijn los in een hoogen, ijzingwekkenden schreeuw, die Rosalie uit haar onwezenlijkheid doet opschrikken en naar Fik Rollé loopen: „Jef slaat Irma dood.”

Irma springt recht, grijpt J. Peleman bij de ooren: „Beul! moordenaar!” Hij werpt haar van zich af en slaat met een stok waar hij maar raken kan.

Zoolang Fik Rollé hem sommeert er mee op te houden houdt hij niet op, maar als Fik aan het deurken wringt, een oud staldeurken dat gauw zal begeven, ontgrendelt hij. Hier, wat wil men van hem? Fik Rollé kijkt hem niet eens aan, neemt Irma op, die op een hoopje geitenvoeder ligt, slaat den arm om haar middel en brengt haar naar zijn huis.

Zoo straffen wij in dien tijd nog de zonde, maar tegenwoordig, ten gevolge der algemeene verzwakking van geloof en zeden, zelfs op het platteland, hoort